

Sygn. akt IV KK 134/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 kwietnia 2017 r.

sprawy **A. W.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt II AKa [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w C.

z dnia 15 grudnia 2015 r., sygn. akt II K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego A. W. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art.535 § 3 k.p.k. Do podniesionych w niej zarzutów trafnie odniósł się w pisemnej odpowiedzi Prokurator Rejonowy w C.. Podzielając zajęte przez niego stanowisko oraz nie widząc potrzeby jego powtarzania w niniejszym uzasadnieniu, Sąd Najwyższy odsyła w tej części do wskazanej pisemnej odpowiedzi na kasację. Nadto zauważyć należy, że Autor kasacji kwestionuje jakość kontroli odwoławczej przeprowadzonej przez Sąd Apelacyjny w [...], gdyż podnosi, iż Sąd Apelacyjny w [...] nie rozważył w należyty sposób zarzutów i wniosków sformułowanych w apelacji obrońcy oskarżonego. Wbrew pogładowi skarżącej Sąd Apelacyjny w [...] w dostatecznym stopniu rozważył wszystkie zarzuty i wnioski podniesione w apelacji, w tym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jak i zarzut rażącej niewspółmierności kary. W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał

czym kierował się wydając wyrok oraz umotywwał powody nie uwzględnienia zarzutów i wniosków apelacji. Przekonuje o tym kompleksowa, a nie wybiórcza, jak to czyni Autor kasacji, analiza uzasadnienia wyroku tego Sądu.

Nie jest też zasadny zarzut naruszenia art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4, art. 6 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny w [...] po przeprowadzeniu kontroli instancyjnej w pełni zaaprobował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, odwołując się do argumentacji Sądu Okręgowego w C.. Wskazał przy tym, że ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w C. nie pozostawiają wątpliwości, iż ten Sąd przyjął działanie oskarżonego z zamiarem nagłym. Dlatego zbędne są twierdzenia apelacji mające wykazać brak premedytacji w działaniu oskarżonego. Natomiast wyjaśnienia A. W., w tej części, w której twierdził, że nie chciał żeby nóż się wbił w ciało pokrzywdzonego i nastąpiło to „w sposób bierny” zostały zdaniem Sądu Apelacyjnego w [...], słusznie uznane przez Sąd Okręgowy w C. za niewiarygodne. Jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny w [...], takiej wersji zdarzenia przeczy stanowisko biegłego C. K., który w ustnej opinii, wydanej w toku rozprawy, wykluczył powstanie rany „przez nadzianie się pokrzywdzonego na trzymany przez oskarżonego nóż”. Ustalony w sekcji przebieg rany wyklucza możliwość zadania rany w sposób opisany przez A. W. (vide k. 1047 akt sprawy).

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.

aw